SVENSKA CANADA-TIDNINGEN HAS THE LARGEST CIR CULATION OF ANY SWEDISH NEWSPAPER IN CANADA.

Svenska Canada-Tidningen

The Swedish Canada News

ARG. (YEAR) 32. LÖSNUMMER 10 CENTS WINNIPEG, MANITOBA, TORSDAGEN DEN 11 September 1924. LÖSNUMMER 10 CENTS No. 37

Dec 23 Prov. Librarian Winnipeg

Arbetslöshetskonferensen i Ottawa.

Publika arbeten skola företagas för att ge sysslolösa arbete.—Understöd till arbetslösa skall ges—utgifterna att gemensamt bestridas av stat, provins och kommun.

B. C. klagar för att provinsen översvämmes av "kvarblivna skördearbetare" varje höst.—Bättre kontroll över försändning av dylika arbetare förordas.

Den så mycket omtalade arbetslöshetskonferensen avhölls i förra veckan i Ottawa, varvid man i synnerhet diskuterade den rådande arbetslösheten och vad man kunde göra för att avhjälpa densamma under nästkommande vinter.

Bestämmelser om att arbetslöshetsunderstöd skulle givas till arbetslösa, när så befanns nödvändigt, fattades, och dessa utgifter skola bestridas gemensamt av de federala, provinsiella och municipala styrelserna och resten av de provinsiella och federala regeringarna med 25 procent vardera. Det föreslogs under konferensen, att alla federala, provinsiella och municipala publika arbeten, som nu äro under utförande, skulle fortsättas genom vintermånaderna. Det var också rekommenderat, att alla påtänkta offentliga konstruktionsföretag, om möjligt, skulle omedelbart påbörjas och fortsättas under vintern för att sålunda skaffa arbete för sysslolösa. John W. Bruce, Toronto, medlem av arbetaredelegationen, föreslog, att immigrationen borde begränsas, så att den ej överskrede den verkliga arbetstillgången, och förslaget antogs efter en kortare debatt med 13 röster mot 11.

Hon. James Murdock, arbetareminister i den federala regeringen, lovade att göra sitt bästa för att de rekommendationer, som konferensen antog, tagas i vederbörligt övervägande av regeringen.

Grant McNeil talade å krigsveteranernas vägnar och framhöll, att samarbete mellan de federala, provinsiella och municipala styrelserna var absolut nödvändigt, om man skulle kunna lösa arbetslöshetsproblemet. Han tillbakavisade beskyllningen, att krigsveteranerna vägra arbeta på farm. Då kallelsen kom, att farmarna behövde 20,000 arbetare, hade detta antal hörsammat kallelsen. Hon. dr Forbes Godfrey, arbetareminister i Ontario, anmärkte, att man ej borde skaffa andra immigranter än sådana, som äro villiga att utföra jordbruksarbete, och att de som ej voro villiga att så göra, skulle omedelbart sändas tillbaka varifrån de kommit. Hon. Reid från Alberta framhöll, att hans provins ej kunde göra värst mycket för att företaga publika byggnationer, då de måst inskränka på utgifterna. Han gjorde en del anmärkningar emot att järnvägsbolagen försummat att samarbeta med provinsregeringen, då det gällde att förhindra, att för många skördearbetare sändes västerut från östern. Det blev sänt flera arbetare till Alberta än vad som var av behovet påkallat, påstod han. Reid framhöll dessutom nödvändigheten av att man skulle bättre välja skördearbetarna. Västern ville ha arbetare, som gingo tillbaka till östern efter att skördearbetet var över. Många reste västerut och stannade kvar, därigenom förorsakande arbetslöshetsproblem, med åtföljande obehagligheter och utgifter för västern.

J. D. McNiven, deputyminister för publika arbeten i British Columbia, sade, att vad som gjorde vintrarna så obehagliga i denna provins var, att medan B. C. sände 6,000 skördearbetare till prärieprovinserna, få de 8,000 i stället, som komma dit för att övervintra. Städerna i denna provins formligen översvämmas av sysslolösa arbetare, som icke tillhöra provinsen. Han förklarade emellertid, att B. C. skulle göra allt för att uppfylla sina plikter gentemot de arbetslösa.

Hon. J. Robb, federala kabinettets finansminister, framkom med en del hårda uttalanden om "sina goda vänner Canadian Manufacturers' Association." Denna förening kunde enligt hans uppfattning göra mycket för att lösa arbetslöshetsproblemet genom att hjälpa regeringen erövra och stabilisera marknaden för canadensiska varor. Mr Robb påpekade under sitt anförande, att den nuvarande regeringen hade 16 miljoner dollars mindre att använda för administrativa och offentliga företag under innevarande fiskalår än regeringen hade 1914. Enda utvägen att skaffa sysselsättning för den canadensiska befolkningen var att skaffa marknad för canadensiska produkter. Då inga jordbruksprodukter finnas att transportera, komma järnvägsarbetarna att bli sysslolösa och fabrikanterna i västern bli utan marknad för sina varor. Icke förty blev förslaget om upprättandet av en handelstraktat med Finland förkastat i senaten under senaste session, och medlemmar av C. M. A. gjorde sitt till för att förslaget skulle förkastas. Med siffror visade Robb, att Canada säljer omkring tre—fyra gånger så mycket varor till Finland, som vad Canada köper från Finland.

Vid konferensen framfördes klagomål över att folk strömmar in till städerna för att skaffa sig sin utkomst, medan farmarna äro i stort behov av hjälp.

En inspektion av Hudson-Bay-banan

Jordbruksministern Motherwell har företagit en inspektionsresa å Hudson-Bay-banan.

Återkommer som en varm anhängare för banans fullbordande.

Jordbruksministern hon. W. R. Motherwell företog i början av denna månad en studieresa å Hudson Bay-banan för att finna ut i verkligheten, i vad skick denna järnväg befinner sig, och för att se, huruvida de uppgifter, som i österns tidningspress lämnas med avseende å banans beskaffenhet voro korrekta, och han återkom som en ivrig anhängare av banans fullbordande.

Han säger, att han utan fruktan för att bli vederlagd tryggt kan säga, att de naturliga resurser, som finnas inom de regioner, genom vilka banan går fram, äro mer än tillräckliga i sig själva att rättfärdiga utgiften av den nödvändiga summan för Hudson Bay-banans fullbordande. "Jag ämnar gå tillbaka till mina kolleger i Ottawa och förtälja för dem, vad jag sett, och jag försäkrar er, att jag hädanefter ej kommer att med ett ord tillbakahålla banans färdigbyggande," sade han. Med avseende å tidningsuppgifterna i östern, att banans räls var helt nedsjunken i järnvägsbanken, som bestod av djupa, odräneringsbara gungflyn, påpekade han, att dessa uppgifter äro absolut falska. Jorden erfordrar visserligen dränering men består långt ifrån av obrukbara marker. Helt naturligt befinner sig ej banan i fullkomligt skick, och detta beror, på, att den ej varit använd. Vilken bana som helst under liknande förhållanden skulle förfalla. Han reste bakom ett tåg på tjugu vagnar, och tåget gick med en fart av tjugu mil i timmen.

Hon. Motherwell var synnerligen belåten med sin tripp och hade endast vackra ord att säga om framtidsmöjligheterna för de norra regionerna samt insåg till fullo banans stora nytta för västra Canada. Han kom tillbaka som en varm anhängare av banan, och med den prominenta ställning, han intar i regeringskretsar, kommer han säkerligen att kunna utöva ett stort inflytande på regeringen, som ock för att tillbakavisa de ofta löjliga framställningar om banan, som göras i österns press.

Herriot segrar i dep.-kammaren

Erhåller ett förtroendevotum med 320 röster mot 209;—erhåller i senaten 204 röster mot 40.

Owen D. Young utses till skadeståndskommissionens generalagent.

Som redan i föregående nummer meddelades, har såväl tyska riksdagen som den franska deputeradekammaren antagit Dawesplanen, ehuru under rätt så häftiga debatter. Franska deputeradekammaren gav sitt förtroendevotum till premier Herriot med 320 röster mot 209. Franska senaten följde exemplet den 26 augusti efter en häftig attack från Poincaré. Herriot fick här ett förtroendevotum av 204 röster mot 40.

I tyska riksdagen godkändes planen med 314 röster mot 127 — den nödvändiga tvåtredjedelsmajoriteten. Kommunisterna och nationalisterna protesterade häftigt. Ytterlighetsmännens ledare inom det nationalistiska lägret, general Ludendorff, lämnade riksdagshuset under ett verkligt vredesutbrott, varvid han betecknade beslutet som "skandalöst." Rikskanslär Marx besvarade emellertid alla attacker och förklarade, att överenskommelsen är "till förmån för alla länder," och att "antagandet av denna plan var första steget till rekonstruktion." Tidningspressen stod på regeringens sida i de flesta fall och ansåg, att "utan Dawesplanens antagande blir det intet bröd i Tyskland." "Förkastas planen, vänta oss nya militära repressalier med ockupering av tyskt område, såsom det skedde med Ruhr 1923," anser en del av pressen.

Allas ögon i Tyskland äro nu riktade på Dortmund, Kehl, Mannheim och de små rhenska städerna, som skola utrymmas av de franska och belgiska trupperna som en följd av Dawesplanens ikraftträdande. Det meddelades härförliden, att utrymningen i nyss nämnda städer skulle börja omedelbart. Tidningarna betona särskilt förhållandet, att "700,000 tyskar nu skola få sin frihet." De skola befrias från den utgiftsbörda, ockupationen orsakat dem, och deras land kommer åter i tysk ägo. Den förste, som vann på de nya ordningen, var guvernör Fuchs i Rhenlandet. Fransmännen deporterade honom i fjol. Och i lördags erhöll han officiellt tillstånd att återvända till sin post i Koblenz.

Den 9 september skall tullinstitutionen, som fransmännen upprättade under kristiden i Ruhr, och som avstängde den ockuperade zonen från det övriga Tyskland, indragas.

Samtidigt med tyska riksdagens ratifikation av Dawesplanen undertecknades förslaget formellt i London den 30 augusti av de olika nationernas ombud, och man har redan börjat tillsätta ombud, vilka skola för att övriga delar av planens skilda faser skola träda i kraft. Owen D. Young från New York har sålunda blivit skadeståndskommissionens generalagent. Han skall enligt från Förenta Staterna utgånget beslut tjänstgöra utan lön. Vidare har Gates W. McGarrah vid Mechanics and Metal's National Bank i New York utsetts till amerikansk generaldirektör i styrelsen för den nya guldemissionsbanken i Berlin, vilken bank skall absorbera bland andra tyska riksbanken.

Leon Frasier, amerikansk medlem av skadeståndskommissionens legala avdelning, har öppnat kontor i Berlin för nämnda kommissions räkning.

Quebec-valen en triumf för King

Vid fyllnadsvalen i Quebec vinner Kings fiskalpolitik vacker seger.

Med stor majoritet bli båda de liberala kandidaterna valda.

Vid fyllnadsvalen i Rimouski, Que., och St. Antoine, Montreal, segrade de liberala och kan valutgången anses som en triumf för den sittande regeringen och ett understöd för dess fiskalpolitik. I förstnämnda valkretsen valdes majorgeneral sir Eugene Fiset, f. d. deputy-minister av försvarsdepartementet. I den senare valdes åldermannen W. J. Hushion. Motkandidater voro i respektive valkretsar Elzear Sasseville och W. M. Birks, båda konservativa.

Valstriden var rätt häftig och rörde sig ibland om nationella frågor, förutom en del tvistefrågor av mera lokal färg. Bland annat var konskriptionsfrågan ventilerad. St. Antoine var ursprungligen konservativ, men under valet invaldes den liberale W. G. Mitchell, vilken emellertid under sistförflutna parlamentssession resignerade sin plats på grund av att han ej kunde gå med på Kings fiskalpolitik. På grund härav måste fyllnadsval företagas, och man kan därför betrakta valet som en vädjan till väljarna för att finna ut, huruvida de voro i favör av Kings fiskalpolitik eller icke. Resultatet blev, som redan sagts, en seger för premier King.

Utgången av valet har hälsats med stor tillfredsställelse i Ottawa. De olika partiernas ställning i parlamentet äro nu följande: progressiva 62, arbetare 2, självständiga 3, liberala 114.

Även montrealtidningarna synas ha fått klart för sig, att frihandelspolitiken accepterats av de två valkretsarna. Montreal Gazette säger, att Montrealvalkretsen alltid ansetts vara en protektionismens utpost men har nu accepterat en politik, som avser tullarnas nedsättande. "Le Canada" påpekar likaledes, att Rimouskikretsen uttalat sig till förmån för Kings fiskalpolitik.

Svensk industri uppmärksammas

Amerikanska och japanska ingeniörer företaga omfattande studier i Sverige.

Uttala sig i berömmande ordalag om svensk industri och teknik.

Professor Kamo vid universitetet i Tokio, Japans ledande auktoritet på ingenjörvetenskapens område, överingenjör Fukumitsu, representant på världskraftkongressen för Japans största industrikoncern, Mitsui, samt dir. Taylor, chef för The International Combustion Engineerings canadiska avdelning, ha nyligen företagit en studieresa i Sverige. Under ciceronskap av dr Ruths och ingenjör Frenne studerade de anläggningar med dr Ruths världsbekanta uppfinning vaporackumulatorn. Man besåg bl. a. Arlöva sockerfabrik och elektricitetsverket i Malmö, där färden startades, samt elektricitetsverket i Halmstad, Pripps bryggeri, Carnegies sockerfabrik och Lindholmens verkstad i Göteborg. Sedan gick färden till Borås, där anläggningar i textilindustriens tjänst besågos, och sedan närmast till Dalarna, där besöket gäller sulfitindustrien. I förbifarten passade man också på att bese de dieselelektriska installationerna ombord på fartyget San Francisco, som är under byggnad vid Götaverken.

Såväl dir. Taylor som prof. Kamo ha uttalat sig med den största entusiasm om dr Ruths föredrag på kraftkonferensen i London över sin ackumulator. Den var förut bekant genom hans publikationer både för dem och för konferensens övriga medlemmar, men icke dess mindre väckte föredraget sensation och var det ojämförligt mest uppmärksammade på kongressen, efter vad dir. Taylor försäkrar. Prof. Kamo överenskom strax med dr Ruths om en studieresa, och det är denna, som nu som bäst pågår. Prof. Ruth ansåg, att uppfinningen just löser det f. n. mest brännande problemet, tillvaratagandet av ångkraften vid inkonsistant energibehov. Det är kolossala energimängder, som f. n. förspillas. De japanske delegerades avsikt är att förvärva uppfinningen för att japanskt bolag, som skulle startas med staten som intressent. F. ö. uttalade prof. Kamo sin stora beundran för svensk företagsamhet i allmänhet. På de senaste tjugu åren har Sverige gjort mer för det allmänna framåtskridandet än något annat land, försäkrade han med äkta japansk artighet.

Dir. Taylor räknar dr Ruths uppfinning som en av de främsta, som över huvud gjorts på kraftområdet, och ställer honom själv bland det främsta halvdussinet nu levande uppfinnare. I denna celebra krets placerar han f. ö. även en annan svensk, de Laval. Särskilt i de nya länderna, Amerika och Canada etc. bör vaporackumulatorn ha en lysande framtid, dels emedan industrierna där i särskilt hög grad äro energiförslösande, dels emedan man där har blicken öppen för vad som är nytt och banbrytande. För övrigt är han mycket imponerad av Sveriges ståndpunkt inom tekniken i allmänhet. Han ämnar redan nästa år sända över tekniska studerande för studier särskilt på kraftväsendets område, men även i pappersbranschen, där Sverige i det stora hela varit Canadas föregångsland och i många avseenden läromästare, samt även på andra närliggande områden.

— Vi anse Sverige för den ledande nationen i skeppsbyggeri, betonar han.

Till slut uttalar han sin förvåning över det lyckliga sociala tillstånd, som han tycker sig kunna konstatera i landet.

Dansk forskningsresande i Winnipeg.

Helge Bangsted, tillhörig Knud Rasmussens arktiska expedition, ger en intressant skildring över expeditionens verksamhet i norra Can.

Driva omkring bland drivis i veckovis, men lyckas äntligen nå land, där de bygga sitt huvudkvarter. Företaga strapatsfyllda slädfärder i de arktiska regionerna.

Winnipeg har i dagarna haft besök av en dansk forskningsresande, Helge Bangsted, tillhörig den forskningsexpedition, som av danske konungen för några år sedan sändes till de arktiska zonerna för att studera eskimåernas liv och förhållandena i övrigt å Grönland och i norra Canada. Denna expedition lämnade Köpenhamn i maj månad 1921 under ledarskap av Knud Rasmussen, vars erfarenhet som forskningsresande går tillbaka till 1902. Mr Bangsted förenades med expeditionen å Grönland, där han för någon tid varit sysselsatt med arrangemang för transportering per hundar av det övriga sällskapets förnödenheter. Sällskapet bestod av sex "vita" och fem eskimåer, vilka medtogos å Grönland, och en omfattande forskningsresa företogs bland de frusna regionerna. Underkommendör för expeditionen, Peter Freuchen, genomreste nordvästra landområdena, medan Rasmussen genomreste de östra. Mr Bangsted säger, att omkring 14,000 eskimåer befinna sig på Grönland, och att ingen fara för deras utrotelse förefinnes, ehuru mycken nöd är rådande. Den vita befolkningen är emellertid nära att bli utrotad, om ej undsättning anländer.

Mr Bangssted har vid företagen intervju relaterat en hel del intressanta saker från den ofta farliga och även tyrliga färden bland is och snö i de arktiska regionerna.

Vid ett samtal med honom lät han förstå, at det naturligtvis var omöjligt för honom att lämna några detaljerade upplysningar till pressen rörande Knud Rasmussens slädeexpedition till det arktiska Nordamerika, då detta allenast tillkommer expeditionens ledare. Han ansåg sig emellertid oförhindrad att omtala för oss så mycket, att vi kunna göra oss ett begrepp om expeditionens arbetsomfång och de väldiga distanser, som under de senaste tre åren genomrests per släde av expeditionen.

Som redan nämnts, startade expeditionen ut från Köpenhamn i mars månad 1921 och bestod vid denna tidpunkt av ledaren, Knud Rasmussen, Peter Freuchen, magister Kaj Birket-Smith och magister Th. Mathiasen.

Knud Rasmussens skonare, som blev expeditionens, företog först sin årliga resa till North Star Bay å norra Grönland, varest Rasmussen sedan 1910 haft en station, som dels gör affärer med polareskimåerna och dels företager vetenskapliga forskningsfärder. Stationen har således varit basis för den första, andra och tredje Thule-expeditionerna.

Bangsted förtäljer vidare, att han vid denna tidpunkt befann sig i Upernavik, och under vintern 1920 hade han företagit många omfattande resor längs Grönlands västkust. Dessa resor voro huvudsakligen för att företaga litterära studier.

"Man kan kanske erinra sig, att expeditionen hade en hel del svårigheter att övervinna vid resans startande från Grönland," sade Bangsted. "Den svenske ångaren "Bele," som förde en del av utrustningen, förliste under dimma utanför Upernavik, varvid vi förlorade allt vi hade ombord. Men svårigheterna äro ju till för att övervinnas, och med vanlig överlägsenhet lyckades det Knud Rasmussen att få tag i så många brädlappar, att vi kunde bygga oss ett litet hus. Proviant anskaffades från Grönland, en del sändes till oss från Danmark. Resten skaffade vi oss genom jakt. Så lade vi ut med gott humör och en god vilja att utföra det uppdrag, den danska staten gett oss.

I början av september månad anlände vi till Hudsonviken, och efter att ha passerat den stora Southampton Island möttes vi av en sådan mängd årsgammal polaris, att vi trodde det vara otänkbart att nå längre. Så drevo vi omkring några dagar bland drivisen, ivrigt spejande efter en reva i isen eller en öppning stor nog att föra skeppet igenom. Det tog tid, men trägen vinner, heter det ju, och den man, som är otålig, är oduglig uppe i dessa regioner. Den 16 september hade vi slitit oss igenom och kunde landstiga på en liten ö, som ditintills ej fanns på sjökortet. Vi kallade ön "Den danska ön." Den ligger i närheten av Lyons Inlet. Här byggde vi vårt hus, och här bodde vi i gott kamratlag, och det kändes minsann gott efter de långa slädfärderna att få slå sig till ro i denna lilla stuga. Huru många festliga "starter" i tidiga halvmörka morgontimmar har ej detta hus bevittnat, och huru ofta har ej den veckra danska flaggan hälsat de slädfarande hem igen!" utbrister Bangsted med en viss varm entusiasm. "Hur underligt att sitta här och berätta om allt detta, som vi kommo att få så kärt och lärde oss att hålla av! Men jag

(Forts. å sid. 5.)

Blodiga upplopp i Herrin, Ill.

Kalabalik i "blodiga Williamsons county," vari sex människor dödades och ett stort antal sårades.

"Ku Klux Klan" har även här en blodig hand med i spelet.

"Kriget i Herrin, Ill.," mellan klansmän och deras opponenter upplossade på nytt den 30 aug. efter ett vapenstillestånd på några månader. Följden av denna senaste kalabalik i "blodiga Williamson countys" mest blodtörstiga stad blev, att sex människor förlorade livet och ett okänt antal erhöll mer eller mindre allvarsamma blessyrer. Herrin är i närvarande stund besatt av stststrupper, som ditkommenderades av general Carlos Black på begäran av sheriff Galligan i Herrin, och trupperna anlände dit från Carbondale strax efter oroligheterna utbröto.

Den egentliga orsaken till förnyandet av fejden i Herrin är att finna i utgången av en rättegång, vilken följde på en batalj, som utkämpades i nämnda stad den 8 februari i år, varvid en klansman vid namn Caesar Cagle ihjälsköts, enligt vad vänner till den döde påstodo, av två bröder, Carl och Earl Shelton. Myndigheterna anlade även åtal mot dem för mord, men rättegången upphävdes i lördags av statsattorneyämbetet på grund av bristande bevis mot de anklagade, sedan den döde Cagles fader i rättssalen publikt förklarat för domaren, att han ansåg bröderna Shelton oskyldiga till sonens mord.

Sheriff Galligan har gjort följande uttalande angående händelseförloppet:

"Jag och två deputy sheriffs hade begivit oss till J. H. Smiths garage för att enligt instruktioner från statens attorneyämbette därifrån uttaga en bil, som belagts med kvarstad. Där såg jag en klansman vid namn Deyey Newbolt sittande på en stol med fyra revolvrar i sitt bälte. Han började skjuta, och vi besvarade elden. Andra klansmän skyndade till och började också skjuta. Kulorna flögo i alla riktningar. Då allt var över, funno vi, att fyra av de döda voro klansmän. Vår styrka var underlägsen, och vi begåvo oss till Herrin hospital för att finna skydd samt stannade där, tills ststrupperna anlände. Under tiden uppsatte våra motståndare en kulspruta i stadshuset." Sheriffen upplyser, att efter striden vid garaget en del klansmän körde i bil genom stadens gator samt avlossade skott här och där, och han anser, att en del av de sårade äro offer för denna skottlossning.

Att redogöra för alla orsakerna till dessa senaste strider i Herrin vore att söka utreda en ganska trasslig härva. Det påstås, att mycken oenighet existerat mellan sheriff Galligan och vissa av hans underlydande, av vilka fyra erhållit sina sysslor genom den s. k. citizens' committee, som organiserades i Herrin i februari månad. Dessa fyra tillhöra varken klansmännen eller den andra sidan, lära vara mycket dugliga män, men sheriff Galligan har likväl på alla sätt sökt få dem avskedade, dock utan resultat.

Herrans glada dagar lever man som bekant i filmstaden Hollywood. De mera städade, ordentliga filmaktörerna hade härförliden rapporterat till polisen, att i en av villorna fördes mer än vanligt högt liv, och en razzia företogs, varvid en del filmaktörer arresterades. Åklagaren vägrade emellertid att utfärda några anklagelser, och de som anmält saken fingo finna sig i denna bakläxa. Filmstjärnorna synas ha rätt att leva om som de bäst finna. Poliserna, som företagit razzian, fingo på huden av chefen för att de "lagt sig i saker, som ej angingo dem . . ."

Rebellerna i Kina framgångsfulla

Chang Tso-Lin och Sun Yat Sen göra gemensam sak för att störta Peking-regeringen.

Med anledning av den brittiska förklaringen, att dess trupper komma att inskrida i händelse våldsamma krigsutbrott skulle utbrytta från Sun Yat Sens sida, har denne vredgat förklarat, att "medan de förut sökt överändakasta mandschudynastien, de också nu måste skydda sig mot "den imperialistiska intervention som utgör största hindret för fullbordandet av revolutionens historiska verk." Han kallar den brittiska diplomatien för "kanonbåtdiplomati." Enligt senare meddelanden ha de utländska makterna förklarat, att de ej komma att företaga någon militär intervention, men icke förty anlända nya krigsfartyg till de olika områdena, och brittiska marinsoldater ha landsatts i Shanghai.

Häftiga strider ägde rum längs Shanghai—Nanking-järnvägen den 4 september mellan Lu Hung-siangs (Chekiang) och Chi-Shieh-Yuans (Kiangsu) trupper. Anfallet gjordes av kiangsutrupper till ett antal av 10,000. Medan den vänstra flygeln av chekiangstrupperna slogs tillbaka, vunno dess center- och högerflyglar sakta terräng. Chekiangtrupperna avancerade några mil. Striderna omfatta nu nästan hela distriktet längs ovannämnda järnväg. Vid åttattiden på morgonen denna dag ägde en sammandrabbning rum i närheten av Liuho. Även här var det kiangsubrigaden, som led nederlag och tog till flykten, förföljd av chekiangtrupperna.

Fyra hundra franska marinsoldater landsattes den 4 september i Shanghai för att förstärka de redan befintliga volontärtrupperna, som befinna sig därstädes för att skydda de franska settlementen. Flera kontingenter av brittiska marinsoldater ha likaledes landsatts och placerats inom det internationella samhället. Under tiden komma kraftiga protester från affärsmännen i distriktet gentemot fientligheterna. Någon större fara för utlänningarnas liv torde emellertid ej föreligga, enligt vad som inrapporterats från Peking.

Den 7 dennes kom telegram från Shanghai, att den mandschuriske krigslorden Chang-Tso Lin förklarat krig mot Jekingregeringen och general Wu Pei Fu, den militäre diktatorn i Chi-Li-provinsen. Ledarne för chekiangtrupperna, vilka försvara Shanghai- och Chekiang-provinsen mot de truppstyrkor, som allierat sig med Pekingregeringen, ha utsänt ett telegrafiskt dokument, undertecknat av Chang-Tso Lin, vari denne påpekar de brott, som presidenten för den kinesiska republiken Tsao-Kun och hans högste befälhavare general Wu Pei Wu gjort sig skyldiga till. Han kommer att befria landet från alla förrädare, säger han i sitt manifest. Dr Sun Yat Sen har förklarat, att han kommer att förflytta sina trupper till norra distriktet för att bistå chekiangarmén.

Flera sammanstötningar ha redan ägt rum, men någon större manspillan har ej åstadkommits; någon avgjord seger synes ingen av trupperna hittills ha vunnit. Civiltrupperna, som gå till anfall mot Pekingregeringen, synas dagligen tillväxa, och allt flera generaler alliera sig med dem.

Upptäcker gamla värdefulla manuskript—och försvinner

En italiensk prof. finner 150 ark av Livii latinska historia, som varit försvunna i 1,400 år.

Den italienske professorn, paleografen och arkivarien vid statsarkivet i Neapel Mariode Martino-Fusco meddelade nyligen, att han upptäckt 150 ark av hittills okända originalmanuskript av Livii latinska historia. Omedelbart efter kungörelsen av det värdefulla fyndet — en upptäckt, som väckte mycken uppmärksamhet i lärda kretsar — kom ryktet, att dr de Martino-Fusco helt plötsligt försvunnit. Han hade lämnat instruktioner hos sina vänner och medhjälpare att icke lämna upplysningar om hans vistelseort. Med anledning av Martino-Fuscos plötsliga försvinnande och hans vägran att lämna några som hälst detaljuppgifter om manuskriptet börjar man betvivla sanningen av att upptäckten gjorts. Som orsak för sin hemlighetsfullhet hade han anfört, att en del tydningar av skriften ännu måste göras, och han önskade draga sig undan allmänhetens nyfikenhet.

Livii förlorade böcker, vilka nu påstås ha funnits, ha varit borta i 1,400 år. De bestå av hittills oupptäckta delar av Roms historia, av Livius kallad "Annalerna." Av de 142 volymer, uppdelade på avdelningar, var ock en innehållande tio böcker, redogörande för Roms historia från Roms grundläggande till Drusi död år 9 före Kristi födelse, ha endast 35 böcker bevarats upp till vår tid. Den första delen är fullständig; den andra, från 294 f. Kr. till 219 före Kristi födelse har till dato varit fullständigt försvunnen. Böckerna 21—45 äro också i behåll, men av de andra finnas endast korta och ofullständiga fragment.

CHICAGOMÖRDARNA ERHÅLLA LIVSTIDS FÄNGELSE

I pressläggningsögonblicket ha vi erhållit underrättelse om att de två millionärssönerna Richard Loeb och Nathan Leopold, anklagade för mord å Robert Frank, blivit dömda till livstids fängelse. De undsluppo sålunda hängning.

Enligt meddelande från London torde det ej bliva någon konferens utav mellan Englands premier och Zaghlul pasha rörande Sudan. England ämnar tillbakahålla de brittiska myndigheterna, och de egyptiska myndigheterna ha varnats att taga del i agitationen.